

BIBLIOTECA

Abans que neixi l'alba (1973)

...mentre che'l danno e la vergogna dura...
MICHELANGIOLLO, Rime, 247

És bo de tenir llàgrimes a punt, tancades
per si tot d'una mor
algú que estimes o llegeixes
un vers o penses en el joc
perdut

o bé, de nit, abans

que neixi l'alba, algun lladruc
esquinça el dur silenci.

I vénen els records
de tantes culpes que no has
mai expiat

i veus el derrotat

exèrcit dels homes
arrossegant els peus feixugament
per les planúries fangoses
sota la pluja, mentre xiulen
els trens.

Que tot és dur, cruel, sense pietat
i sempre el mal i la vergonya duren.

Amb ronca veu (1976)

Com que no menjo per la fam que tinc,
com que no calmo la gran set que tinc,
com que no sé de canviar el meu crit
en mena de vianda,
pateixo de gana i de set i clamo retorçant-me.

Tremolo, fosc, de les arrels a les fulles
i m'omple d'enyorança turmentada
i em perdo molt endintre del gran bosc
ple de barrancs

i sóc el gall salvatge:
m'exalto de nit quan les estrelles vacil·len,
amb ronca veu anuncio l'aurora,
tapant-me els ulls, tapant-me el crit amb les ales,
i m'estarrufo collinflat i danso,
tot i saber que em guaiten els ulls del caçador.

El bany (1976)

A l'aigua ens abracem: té el pubis
escarolat, la gropa sumptuosa,
que en jo tocar-la es fa més plena encara.
M'hi encavalco.

Fuig.

Entrecuixem. L'agafo
pels flancs, amb besos l'asfixio.

Fuig

un altre cop, però ja llangorosa,
flonja i ardent.

Així que surt del bany,
regalimosa, les agulles d'aigua
que li queden pel cos evaporant-se
son crits d'amor.

Poema Domini Màgic.

Aleshores parlem

amb ajut de metàfores. Com dir si no
l'excés d'aire calent que abrusa el pit,
el segament de cames i genolls,
el cor que se'm desboca quan la miro
dreta o jaient.

T'adoro

fins l'esquelet.

Domini Màgic (1984)

Despunten crits de fulles en els arbres,
esquinça un vol de grius el capaltard
i la muntanya, amb blau recolliment
crepuscular, porta a la falda humil
un davantal de blats encara tendres.
M'allunyo dels embruixos del ponent,
esvento les recances i les cendres
de l'antiga troca tallo el fil.
Pasturen per la nit roques i cabres,
el riu encès es precipita a mar,
l'espai vermell s'omple de llamps com sabres;
domini màgic, regne subllunar.

Sense mans (1984)

I
Mai-més i Sempre són germans
irreconciliables, de naixença, en l'home.
En va cerquem, en va trobem:

allò
que és assolit esdevé sempre, a l'acte,
mai més, com engolit per una
boca voraç.

I tot seguit projectes
desenfonyats de nou, experiments, deliri
de ser feliç, fressa de clarions
a la pissarra de la vida:

l'aire
que respirem se'ns torna a voltes música,
una gota de rou tot d'una es fa verí.
Tot és un jeroglífic cada cop
més complicat de desxifrar; fascina,
però, com mirar el foc o el mar o la boirosa
planura dels records.

Els mots, en veritat,
no són sols per entendre'ns pel que signifiquen,
sinó per descobrir el que, transparents, oculten.

Joan Vinyoli